

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Npoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će
F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždu łobotu w Šsmolerjez knihicziščzećni w Budyšćinje a je tam ja šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

2. njedžela po šwj. Trojizny. Zap. štutki 3, 1—10.

Dutje našch lubowany kral našchu šerbštu Łužizu wopyta. Wšchitzy šo wješeliny, šo šměmy jeho do naš witacž a šřjedža mjes nami widzecž, njeh tež jeno na krotki czaš. Hiščezje wjele bóle móža šo kšchescžienjo wješelicž, šo maja, niž jeno krotki džeń, ale wšchědnje teho krala šřjedža mjes šobu, kiž je jim šlubil: „Da šym pola waš wšchitke dny hacž do šćonczěnja šwěta“, šo šo jim kóžde ranje š nowa jeho miłe woblicžo šwěczi, šo šmědža kóždu hodžinu se šwojim naleženjom pšched njeho šćupicž a šo we wšchěj nusy jeho krašnjeje pomozny trošćtowacž. Se wšchelkej nusu a hubjenštwom šmy tu wobczěženi na cžěle a na dušchi, ale my nješšmy wopušćčženi, tón šćnješ je bliško pola naš a pomha hubjenym krašnje. To wobšwědczi nam našch džěnkšnišchi njedželski tekst.

Tón šćnješ pomha hubjenym krašnje.

1. Pšchindž jeno se šwojim hubjenštwom pšched prawe durje.
2. Zadaš šebi jeno ja šwoje hubjenštwo prawu pomoz.
3. Wopruj jeno po šwojim hubjenštwje prawy džak.

1. Muž běšče, šćromy wot macžerneho žiwota šem, a da šo nošćč, kotrehož šadžachu wšchědnje pšched tem- plowe durje, kotrymž rěčachu te rjane, šo by prošyl šmilne dary wot tych, kotřiz do templa šhodžachu. Tu je nam wulke hubjenštwo š mało šłowami wopišane. Tež džěnkša hiščezje — tak wjele hubjenštwo na wšchěch štronach! Jeno

tajkich wobohich bėdných cžłowjekow, kaž tutón šćromy jow, je w našchim němšćim kšěžorštwje na 50000. Ale nima tež hewak kóždu šwoje brěmjo a wobczěžnosć, njeh tež pšchezo tak šćawnje na woczi njestupa, šćorošć abo šćarošć abo wšchelku druhu nusu a žalošć w domje? A hdy by ty tež nicžo wo tym hacž šem nješćonił, nješšmy my wšchitzy š pšchirodžěnja na tamneho šćromeho prošćerja podobni? Pšchetož šćtož je wot cžěla šo narodžilo, to je cžělo, a kaž dołho šo nješšy š nowa narodžil a nowy cžłowjek šo šćinił w šćřřtušću šćelubš, tak dołho šy a wošćanjesh tež šćromy wot macžerneho žiwota šem, du- chownje šćromy a nješćmany šćhodžicž po Božich pšćikafšćnjach, tak dołho wošćanjesh tež šćudny prošćer, šćudny na tej prawdošćci, kotraž pšched Bohom placzi, šćudny na trošćczě, měrje a nadžiji, šćudny na lubošćci š Bohu a cžłowjekam, šćudny na prawym wješćelu a wofšćewjenju, š jěnym šłowom: hubjeny cžłowjek. Derje tebi hiščezje, hdyž tajke šwoje hubjenštwo cžujesh; pšchetož dha wšćak budžesh šebi potom tež pomoz pšćacž. Ale hdyž ju pšćacž, pšćaj ju jeno tež na prawym měrje, pšćindž se šwojim hubjenštwom pšched prawe durje.

Pšched temlowymy durjemi, kotrež rěčachu rjane, hdyž najwjazny ludži won a nuts šćhodžesh, běšče šebi tón prošćer šwoje měšćo wušćolił. Džemy tež my se šwojej nusu kóždu czaš pšched prawe durje? Šćtož je šćory, pšća šebi lěkaršćku pomoz a wón na tym derje cžini; ale, ty šćory, nješćanjesh tež hiščezje druge durje, hacž durje cžłowšćeho lěkarja, durje, pšched kotrež mašć naj-

prjedy pschincz? Gdn byschtej Marja a Martha w Bethaniji pschi khorosczi swojeho bratra psched tele durje ni pschischlej, wonej njebyschtej tu krafnoscź Božu wobladalej. Schtoź je khudy a we wulkej nusy, proshy swojich khoroscziwojefow wo pomoz, a schto chzyn jehow teho dla kwaricź? Ale, ty khudy, njesnajesch tež hischcze druhe durje, wo kotreź malch ko klapacz we swojej nusy? Gdn by khudy Lazarus žane druhe durje njesnal, hacź durje bohateho muža, psched kotrymiz wón wschędnje ležesche, wón by tola prawje wopuschczeny byl. A schtoź we swojim kwedomnju žaneho pokoja a mēra nima, dofelž swoje hrēchi cziuje a pyta swoju smutskownu nusu psches wschelke kwētne rosprōschjenja sabycź abo chze žebi žam se swojej mozu wupomhacz se swojeho duchowneho hubjensstwa, tōn je psched žyly njeprawe durje pschischol. Ani kwēt ani ty žam njemōžesch kwōj wumōžniť bycź. — Kotre dha žu te prawe durje, psched kotreź mamy pschincz se swojim hubjensstwom, cželnym a duchownym? „Sa žym te durje“, praji Jēsus Khrystus. Haj, wón je te prawe durje; te rjane durje, pschetoz schto je kajiz ty, Jēsu, lubošny? a te jenicžke durje sa wschittich, kiž žebi pomoz wot Boha žadaja, pschetoz nihtō nje pschindže k Wōtzei, khibe psches njeho. D wy sprōžni a wobcžezeni, hōže khwatacže wy se swojim brēmjenjom, se swojej nusu a se swojim hubjensstwom? Žow žu te prawe durje, jow bydli tōn prawy lēkar, jow cžahajcže swōncžk, hacź wón klyšchi a wam wotewri a ko waš prascha: Schto chžesch, so bych tebi cžiniť?

2. A potom žadajcže žebi tež tu prawu pomoz. Schto proshesch tōn khromy wot Pētra a Žana, jako nimo njeho do templa džēschtaj? Scherpatku jeno, khudu scherpatku, kajkuž bē hižom tať husto wot ludži dostať. Ale schto by ta jemu wjele pomhala? Wōn by tola hubjeny wostať, kaž prjedy. A kajku pomoz žada žebi najwjazy ludži dženka hischcže? Swōnkownu pomoz. Haj wschaf, tōn Knjes chze tež swōnkownje pomhacz, ale najprjedy tola a pschede wschēm smutskownje. Wōn chze prawje, wōn chze na duschi pomhacz. Tehodla rjeknje Pētr k njemu: „Wohladaž na naju! Sslēboro a sloto ja nimam, schtož pať mam, to cži dam: w mjenje Jēsom Khrysta poštať a khodž!“ A sapschijawšchi jehow sa ruku, posbēže jehow a hnydom buchuw jehow nohi koscže wobtwjerdžene. Tu widžisch, kotry je tōn strowy balsam sa te khore stawy a sa tu hrēschnu duschu, sa tu srudnu wutrobu a sa to njepokojne kwedomnje, ta prawa pomoz we wschēj nusy: to njeje sloto a slēboro, sa kotrymž kwēt loži a kotreź hischcže ženje žanu duschu prawje našhycžilo a spoťojilo njeje, nē, to je Jēsušowe drohe, wyšoko khwalene mjeno a wschitko, schtož je w tutym mjenje sa naš wopschijate, ta žyła polnoscz jehow hnady a žmilnoscz. A schtož tu nētk wēri do tuteho mjena, tōn žhoni na žebi jehow spodžiwnu mōž, tōn stanje a khodži. Ssh-li ko swojich hrēchow dohladať a kajesch ko jich i wutrobu a sapschimnjesch we wērije mjeno teho, kiž je nam wot Boha scžinjeny k mudrosčzi a k prawdosčzi, k kwjeczēnju a k wumōžēnju — ty jehow mōž na žebi žhonišch, ty wot hrēchow stanjesch a budžesch w nowym žiwjenju khodžicž, kaž tamny Zachāus, kaž tamna Marja Madlena. A wy sprōžni a wobcžezeni, kiž wy sdyhujecže pod wschelakim kschizom, o budžecže-li wy jeno i žyly wutrobu k tutemu mjenu ko wołacz, dha budžecže i troschtom wōschewjēni a i nowej mozu napjelnjēni, so budžecže stawacz se swojich klyšow a i troschtnej nadžiju hladač na to

herbstwo, kiž je wam pschihotowane w njebješach. S krotka: „Tam žana hōrka boloscź njei, hōžež jehow klobke mjeno stej.“ Tehodla dyrbi tež kōždy cžas pola naš rēkaz: „Jēsus, Jēsus je to mjeno, kiž mam w swojej wutrobje, Jēsus je tōn Sbožniť jeno, kiž tu duschu wōschewi. Na Jēsuša pohladam, hdyž ja troschta potriebam.“ — Haj, pytaj žebi sa swoju nusu tu prawu pomoz. Duscha, pytaj Jēsuša, wschitko druhe njepomha. —

3. A sa tu dostatu pomoz woprui temu Knjesi tōn prawy džak. „A posťocžiwšchi wōn stany a khodžesch a džēsche i nimaj do templa, khodžesch a skafasche a khwalesche Boha.“ Došč kłowow kwjaty Lukaš jowle njemōže nabracž, so by nam džakowne wješele tuteho cžlowjēka wopižal. Wōn khodžesch a džēsche — haj, hōžeha dha? Wōn džēsche i nimaj do templa, a myšlicž žebi mōžemy, schto je tam cžiniť: Wōn je Bohu tam kwōj ponižny, horžy džak woprwať. Wōn khodžesch a skafasche i wješeloscžu, wōn khwalesche Boha: Budž khwalba Bohu žamemu a džak sa jehow hnadu. Dopjelniko bēšche ko na nim tamne Jēšajawowe wēschcženje: „Tehdy budža khromi skafacz a nēmych jašyť budže khwalbu spēwacz.“ A wēicže njeje wōn jeno tamny džen a tamnu hōžimu Boha khwalil, nē, jehow žyly žiwjenje je wot nētk stajna khwalba Boha byla. Pschetoz, kaž je nam potom hischcže dale powjedane, wōn džeržesch ko k Pētrei a Žanej, wōn da ko wot njeju dale wjescz w hnadže a pōnacžu Jēsom Khrysta.

Tōn Knjes pomha hubjenym krafnje. Gdyž žmy tež my jehow pomoz žhoniť, hdyž je tōn Knjes tež nam sašo na nosy pomhal i cželneje abo i duchowneje nusy, schto mamy potom cžiniť? Wōšhlycže sašo te wustate kolena a cžincže rune stopy se swojimaj nohomaj; hōncže sa kwjeczēnjom, bješ kotrehož nihtō teho Knjesa njewohlada. Haj, w jehow mjenje chžemy khodžicž, w jehow mjenje ko modlicž, w jehow mjenje swoje džēlo cžiniť, w jehow mjenje cžerpicž, w jehow mjenje wumrjecž. Tak chžemy ko jemu džakowacz psches swoje žyly žiwjenje, hacź budžemy jemu tam horjekach wēcžny džak a khwalbu sa to spēwacz, so wōn nam pomhal je se swojim woblicžom. Šamjen.

K. w P.

Na prēnim lēcžnym ranju.

Khwal teho Knjesa, moja duscha, a schtož we mni je, jehow kwjate mjeno; posbēhť ko k njemu a wupschestrēi swojej ruzy k temu, kotryž twoje žiwjenje wot skazenja wumōže; kotryž tebe kōnuje i hnadu a se žmilnosczu. Swojemu kwētku dawa wōn wokoło semje bēhacz; i dalokého ranja kwōjemu kłōncžnemu blyšcžej k nam pschikhadžecž, so cžopky a miły k našchimaj nohomaj dele pada. Rjeknje wōn k kwōjemu kłōnzu, dha wono nješkadža; sašgluje wōn hwēšdy, dha wone njekwēcža. Wōn pschēšadža hory prjedy hacź to žhoni, hdyž je we swojim hnēmje pschewobroczi. Wōn žhiba semju, so jeje stōpy sarža; so ko hōrki žwōcža kaž proch, a morja we swojich hlubinach rža. Tola hlej, cžicho je wscho kolowokoło — po wyšokim njebyu kłōnzo w pokoju cžehnje — na horach, w mōdrej dalinje stejaznych, wono kwēczi, nad trawu, kwētkami a lēžom wono swoje pruhi rosšchēria, do murjom, w kotrychž bydlijch, ko jehow pschecželnime jašne kwētko dohnywa. W žohnowanju tōn Knjes k swojim cžlowškim džēcžom pschikhadža. Žehow dobrota došaha tať daloko, hacź njebješa žu, a jehow miłoscz tebe njewopuschcži.

Khwal teho Knjesa, moja duscha! K swojej podobnosčzi wōn tebe stwori; k podobnosčzi swojeho Duchu, so by w kwjatosčzi psched nim khodžil wschitke dny, i kotrychž twoje žiwjenje wobsteji.

Psched tobu dže Człowski Szyn, so by wón twoje błudźate kroczęle modźik. Jeho śwětło do twojeje dusche śwęczi, so by ty skutki częmuoscze wotpołożik; so ty wěsch, sčto ƚo w njebiejskej tajnej radže nad tobu wobšankuje; so ƚy ƚebi teho wěstny, sčtož we ƚmjerczi na tebe czała. Wotšyczeny kaž srale stwjelza wot ƚo ƚy žniénzarja, s ƚotrychž na roli žane sbytkne njewostawa; wottorhnjeny wot semje a pschepadženy budžesč junu do njebiejskeho duchowstwa, hdyž czi ƚmjercž twoje czačne žiwjenje wo smje. Ale ty móžesč směrom pschihlowacz, kaž cze semja nětko sašo na to dopomina. Sa ƚym horjestawanje a žiwjenje, twój Wumožnik praji.

Rhwal teho Rnješa, moja duscha! Wopruj jemu dźak, tiž taŋ derje i tobu měni. W jeho ƚkuzbje wužiway te hodžiny, ƚotrež czi wón wobradža, wot sažneho ranja ƚem. Semu ƚwjecz ƚwoje myšle, wšchě ƚłowa, ƚotrež rěčisč, ƚóžde hibanje, nětko sašo w twojej wutrobje ƚo posbėhowaze. Wopruj jemu dźak, kaž džęcžo, ƚotrež pschi ranšchim postrowje w lubosčiwym wócžku ƚwojeho nana teho wolu cžita a nětko ničžo cžinicž nočze, sčtož jeho tysi abo wurudža. Wošo njebiejskeho Wótza nad tobu wotewriene steji, a tajki dźak wjele psched nim placzi.

Boža šchędriwość.

(Matth. Klaudius.)

Solo. My ƚymjo wuŋywamy
Na rolu sworanu,
Gróšt paŋ a tycže mamy
Psches miłosć njebiejsku;
Wóh tajnje i cžichim węcžom
Nam hona žohnuje
A dawa i ƚóždym lęcžom
Šim tycže, srosczenje.

Chor. Wšchitke dobre dary
Te pschińdu wot Boha;
Duž jemu dźak, duž jemu dźak
A nadžija.

Solo. Wón rožu, desčczik sčzele
A ƚłoncžnu jašnotu,
S tym žohnowanja wjele
Nam cžecze na rolu
A pschenosča jo duzy
Nam i pola do khlėba;
Tón dže psches nasčej ruzy,
Se dar paŋ wot Boha.

Chor. Wšchitke dobre dary
Te pschińdu wot Boha;
Duž jemu dźak, duž jemu dźak
A nadžija.

Solo. Nječ i bliska je, nječ i dala,
Wot Boha wšchitko je:
Žoh' stwjelza, hwěšdy khwala,
Pěst, morja schumjenje;
Rekt, lišče, ƚad a žita
To jeho dary ƚu,
Wón i nalęcžom na ƚ wita,
Se ƚněhom, njehodu.

Chor. Wšchitke dobre dary
Te pschińdu wot Boha;
Duž jemu dźak, duž jemu dźak
A nadžija.

Solo. Wón ƚłonzu sčhadžecž dawa,
Wěh staja měšazej,
Węcž wětram pschifasawa,
Cžez i mrócžna desčczikej.
Wón radošč wobradžuje,
Tež cžerstwošč, strowosć nam,
Stót i paštwu naŋucžuje,
Khlėb dawa cžlowjekam.

Chor. Wšchitke dobre dary
Te pschińdu wot Boha,
Duž jemu dźak, duž jemu dźak
A nadžija.

K. A. Fiedler.

Boži Duch.

Wot pohanstwa wobroczeny sčhesčžijan, i mjenom Taroniara, jedny džen i ƚwojemu biskopej pschińdže a ƚo prašesche:

„Biskopje, kaŋ to pschińdže, so nětko myšlu, sčtož ƚebi prjedy ženje myšlik nješym? Ty wěsch, ja buch i wufnjenju swólnitny, ale we hluboch myšlach wokoło ƚhodžach. Tola paŋ mi nětko wěr, so ƚebi ženje wjazny ničžo myšlicž njebudu, hačž jeno na Bože ƚłowo posłuchacz. Sa ƚo wot nětko žyle hinajšchi cžuju; ja lubuju a žadam ƚebi wěžny, wo ƚotrež ƚo prjedy ženje staraŋ nješym. Pschi tym paŋ ƚo nětko wjazny wo tajke wěžny nješaram, ƚotrež prjedy lubowach a sa ƚotrež lęcž žitny. Kaŋ to pschińdže?“

Biskop wotmolwi: „Sčto ƚebi ty wo tym myšlisč?“

Taroniara snapschecžiwu: „Sa ƚebi myšlu, so je Boži Duch w mojej wutrobje.“

Kaŋ jednorje je tole prajene a kaŋ hlubošo je naduwanje a skutkowanje ƚwjateho Ducha sapschimmjene! — Šinaŋ myšlicž, hinaŋ lubowacz, ƚo wo hinajšche wěžny staračž hačž prjedy, to skutkuje Boži Duch, ƚotrehož nam Šbóžnik i njebieš dele sčzele.

Cžerpjenja wjedu k Bohu.

(Wotrəcəwanje.)

Taŋ rucže njeporadži paŋ ƚo próžowanju lėkarja, hajnika, hajnikoweje a nělotrym ƚužodžinam — mužojo bėchu woteschli — pschi smjersnjenej žonje. Dolho sčasche ƚo jich próžowanje žyle podarmo byčž. Napošledku paŋ widžachy hibanje, a žiwjenje do njeje pschińdže. Žyła nóz sańdže, prjedy hačž móžesche ƚo prajicž, so woprardže wožiwu a žitwa wostanje. Šněh bu wunosčeny a wo jstiwje hajnikowa satepi. Tež durbjesche pschezo taŋ wjele pschipołožowacz, so cžopłota stwy jenajke gradny wobšowa.

Sato bė žona i žitwenju pschinješena, bėschaj sa nju spaŋ a pót najnusniškej. Ale wobaj wuwostasčtaj. Rhuda žona popadowasche wjele ras sa wutrobu a sčy kašchel ju cžasto jara cžiwomasche. Satschašowata šyma, porškanje, krotki dych, haj saduščenje a ƚylne sahorjenje pošasowasche ƚo jara ƚylnje, taŋ so bėšche sahorjenje pluzow woprardže pschistupilo.

Lėkaŋ sapocža tutej khorosčzi napschecžiwu džęcacz a da khoraj najprjódžny mały pólvert, ƚotryž se ƚwojeje durbšacžneje haptki wša. Hajnik wupraji nad tym ƚwoje špodžiwanje, so lėkaŋ nočžysche tutej khoraj žiłu rubacz, sčtož bu tola hewaŋ pschi tutej khorosčzi sa dobre khwale a i wjetšcha nałožowane.

„Luby pschecželo, chžyl ja tutej žonje pschi jeje cžělnej ƚłaboščzi žiłu rubacz a jej krej wotewšacz, by to woprardžite mordatstwo było. Mutšpjelnjenje kwe by jej trėbnische było. Njeměrna sahorjena krej durbu ƚo psches hinajšche ƚrėdki smėrowacz. Sa ƚym homšopathisiki lėkaŋ a i khoraho žyle ženje krej njepuschczam.“

Wot hodžiny k hodžiny pať so sahorjenje powyschowasche a to tak jara, so khora zyle bładnje rěczesche: „Bože dla — lubowantny nano, čzafaj, ja njecham — njetšelej — njeskocž do wody — hlaj, tajku wulku rybu — Gańžka, wuczěr ju prjecž, wona hewať twojeho nana sezerje — džěcžo, wodžej so — ja njemóžu, Wjelkowa cze bicž nješmė — čzorna Hana je popleschěcžo sřhowala a my dhrbimny sřmu nrěcž, — wšmi mi pjenjeshy prjecž, wone mje na wutrobje pala — Maruščka, pój sašo k nam — njesatamaj mje — wumož moje džěcžo — nětko, o Božo — wono pada, Božo w njebjěkach, pomhaj jemu — mój sřyn je morwy — morwy, ja dhrbju k njemu, njedžeržcže mje, ja dhrbju, dhrbju.“ — —

Ma dobo so wona we ložu pošyže a do rózka stwy pokasowasche, do kotrehož projcže hladasche. Potom pokasowasche s porstom na semju, hdžezž bė wotnošchenty kněh motry blať sawostajit, a wolasche potom s wótrym křichom: „Tudny leži mój sřyn we sřwojej krowi, morwy, — morwy je a ja sřym w jastwje — a njemóžu k njemu.“ — Potom kamasche ruzh a so k lěkarjei wobrocžiwšchi džesche: „Buschěcžcže mje won, ja dam wam džěšacž tyšaz tolerjom.“

Prěni džěń noweho lěta wosta pschězo we wulkim njeměrje. Pať sandželi wócžž k njeměrnemu drěmanju, pať wotucži se sřynym hawtowanjom, plakasche a proschěsche žałošnje a sřudnje. Lěkar na někotre hodžiny hajnikowy dom wopuschězi; pschindže pať potom sašo, so by khorosčž wobkědžbowal a hajnikaj a hajnikowej k radže a k pomozhy byl. Někotři tych mužow, kotřiž bėchu džěń prjedy pomhali, pschindžechu, so bychu so woprascheli, kak s tej žonu steji. Sako jedyn s nich sřynschěsche, kak bładnje žona rěcži, mēnjeshche, so dhrbja jej lóđ na hłowu klasčž. Tola hajnik njetwochny wot teho, sřchtož bė jemu lěkar pschikasať, hacž runje njebėšche we wschitkim jeho mēnjenja a s nim psches jene. Žilurubanje a lóđ na hłowu sřasche so tež jemu to najsprawnishche bycž, haj wón mējeshche to sa jenicžke sřěđki, psches kotrež móžeshche so khora pschi žiwjenju sřžeržecž.

Mała Sahrodnikož Gańžka — pschetož wona to bėšche — bė zyle čžila a čzerstwa. Wona hrajesche wo jstwyje s lubošnej džowcžicžku hajnika a pschistupi husto k ložu jara khoreje waczerje. Husto so k nej pohili a wokošchi ju na palatej hubje a sacžerwjēnjenej lizy. Husto rěczesche w němej modlitwje se sřwojim njebjeshkim Wótžom a proschěsche wo wotkhorjenje lubowaneje macžerki. Wóh na tuto džěcžo hnadnje pohlada a jeho nutrnu modlitwu wušlyšcha.

Ma wjecžor khora něfajku drobnu wumpjeru dosta, nób pocža jej krawicž a potom sřynny pót wudhri. Sako bė pót khwilu wudhriť, so spanje namaka a wona pocža drěmacž a potom mjele hodžinow pospochi spasche.

„Njepschida-li so nicžo druhe“, lěkar džesche, „je džak budž Bohu! kmjertny strach nimo. Najwyschšchi lěkar je sřwojej najlěpschěj lěkarstwjē, wotšchwajaze a pohylnjaze spanje a krawny pót, póbžal a s tymaj wona wotkhorj. Wy pať, luby knjes hajniko, budžecže dhrbjecž, chžecže-li sřwój krawny sřutť woprawdže kónowacž, tutu žonu hišcže tójšchto njedželow, haj knadž mēšazow, we domje wobkhowacž. Kaž sřym wot jeje hólčžki sřynšchal, je ta wboha žona hižom dołho čžerpižaza byla a jeje pluzza nejšbu najlěpsche byle. Šhóđ na patoržizu a tamne pschewulke pschemartrowanje bė sa nju pschewjele. Dženka budže najšferscho žhku nób spacz. Něchtó budže pschi nej wostacž dhrbjecž, so so njewotkryje. Sa chzu sa nju hišcže jedyn pólberť do wody rosmucžicž, wot kotrehož móžecže jej kóždu 4. abo 5. hodžiny křizu dacž. Wschitko druhe wy a wascha knjeni snajecže. Sa halle jutšje popokdju sašo pschindu, křiba so by so khorosčž pohórschila, sřchtož chžyl Wóh wotwobrocžicž. By-li so to stalo, póščelcže hnydom po mnje.“

Sa někotre njedžele bė ta žona zyle strowa, jeno sřlabošč w jeje stawach sawosta, kotraž pať so džěń wote dnja bóle sřubjowasche, tak so pocža na dalehiczje do Brěšowza myšlicž a husto wotym rěczesche. Sažnikož pať do teho njeswolichu. Mała Šhatka mējeshche Gańžku tak lubo, so chžyšche stajnje jeno pola njeje bycž, a bė polna njeměra, hdžž wona druhdy sřchwórcž hodžiny dleje w sřhuli wosta. Tež „čžetu“ — tak mjenowasche Šhatka Sahrodnikowu — lubowasche wona jara a wopokasowasche jej wulku pschiwisřliwosčž, dofelž jej a Gańžžy pschězo něšchto rjane powjedasche. Sahrodnikowa wschelke wobstaranja we domje na so wsa a to njebė pschi woczehnjenu makeje Šhatki bjes wužitka. Teho dla njejedžeshche wona sřwój křlěb pola Sažnikož s hřěchom, kaž husto mēnjeshche.

W Brěšowzu njemējeshche tež šama sřwój křlěb a dhrbjeshche wot hnady pschecželstwa žiwa bycž, haj wona tež njewjedžishche, hacž budže jej rady daty. Tudny pať bėšche hižom tak mjele wopokasow lubošcže a dobrocžiwosčže dostała, so móžeshche sřawnje widžecž, so njeje wobcžezna. Hdžž pať bė Sahrodnikowa šama, pschecžezechu jej wschelke myšle hłowu a wutrobu. Sřudna sřoži hłowu na ruku a jejnej woczji napjelnišchtej so se sřylsami. W tajkich wofomiknjajach wona wschitko wokoło šebje sabh a njewjehelshche so nad tym, so wschědnje jeje strowosčž pschibjerasche. W takama bu woprawdže džěń wote dnja lěpscha, haj šamo jeje prjedawšcha khorosčž na wutrobnje so sřhubi, a jako nalěcžo we sřwojej najrjeišchěj pschě pschindže, móžeshche Sahrodnikowa w sahodže, na polach a na křach šobu pomhacž, jako by prjedy ženje khora njebyla. Hdžž mējeshche tak prawje nusne a mała Šhatka wokoło njeje sřakasche, so stajnje wo to abo tamne praschějo, wona sřwoju snutskownu sřudžbu sabh.

Lubošny nalětni njedželški wjecžor kwětkojtu semju křjeshche. W sahodnej křlódnižy Sahrodnikowa sřudna a samyšlena šedžeshche. Sapoczata nohajza na klinje ležeshche. Čžishche so hajnikowa pschibliša a sřylšowate woko widžeshche.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

So dołhim wuradžowanju je nětko k temu dóšchlo, so so w žhřtwi we Wojerezach tepjenje natwari. S twarjenjom je so hižom sapoczalo.

— Wojowanje je nětko wo železnizu, kotraž ma so wot Budyško-Ratečžanskeje železnizy do Kamjenža natwaricž. Město Budyšchin by najradšcho chžylo, so by železniza wot Ratarjež do Kamjenža sřchla. Najpschihodnišche pať tola je, so by tež polnóžna krajina sřwój wužitť mēla, so so Wóšporšto-Radworšta železniza wot Radworja do Kamjenža dale twari. Tak je tež stejishcžžo wyschnosčže hižom 1899 bylo. Duž je so nětko wubjerť sałožil, kotryž chže sa twar tejele železnizy po tymle pucžu do Kamjenža sřstupicž.

Šwitowanje.

Ma krawu w Mošacžištej wošadže je so 10 hr. sa mižionstwo nasšberalo.

Wicžas, farať.

„Bombaj Wóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschěch pschēdawarňjach „Serb. Nowin“ na wřach a w Budyšchinje dostacž. Ma sřchwórcž lěta placži wón 40 np., jenotliwe čžiščla so sa 4 np. pschedawaju.